

Biên khảo :

Nhìn lại biến cố đau thương 11 tháng 9 - 2001

Phan Đức Minh

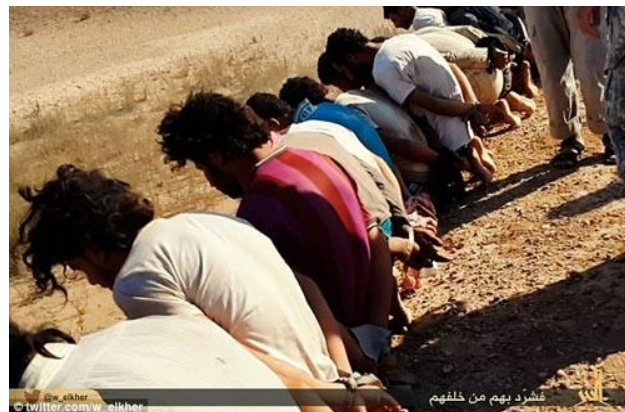
Dẫn nhập :

- ISIS : Cắt cổ những kẻ bị bắt ...

- Chuẩn bị giết tập thể -

- Chuẩn bị xử tử -

- Chuẩn bị giết hàng loạt những người Cơ Đốc Giáo ***

những chủ trương, hành động tàn bạo, ghê gớm của họ.....

Nhiều hình ảnh cắt cổ , xử tử tập thể tàn ác, cùng những cảnh dân chúng Iraq không cùng tôn giáo trong vùng kiểm soát của Nhà Nước Hồi Giáo ISIS, bị tàn sát, quân đội chính phủ bị bắt là bị giết tập thể một cách kinh hoàng, dân chúng trong vùng chiến trận phải chạy trốn hàng trăm ngàn người trong cảnh hãi hùng. Người Mỹ , người Âu Châu bị bắt thì quân Hồi giáo ISIS nhốt lại, làm vật trao đổi tù binh với giá thật cao - *đổi lấy một số tù binh của họ hay chuộc tiền, với giá nhiều triệu Mỹ kim cho 1 mạng, tùy theo trường hợp* - Nếu không chấp nhận thì nạn nhân sẽ bị xử tử

Cho tới lúc này (2019), báo chí vẫn còn sôi động về biến cố 11 tháng 9 – 2001 trên lãnh thổ Hoa Kỳ cũng như những hậu quả của nó kéo theo những vấn đề chiến tranh chống lại quân Hồi Giáo cực đoan ISIS vô cùng tàn ác, chủ trương làm cho tất cả lực lượng...đổi thủ phải sợ, phải ngưng can thiệp vào

một cách kinh hoàng nhất xưa nay chưa từng thấy – *cắt cổ cho cả loài người cùng thấy* – chó không theo những phương cách thông thường như đem bắn, treo cổ, đưa lên máy chém., tống vô phòng hơi ngạt, chích thuốc độc ...vv...Chính quyền Hoa Kỳ, dưới triều đại của Tổng thống Barack Obama, vẫn theo...*đường lối của một nhân vật đã được trao “ Giải Nobel hòa bình - Nobel price in Peace “ ngay thời gian còn mới mẻ ở vị trí của chủ nhân tòa Bạch Ốc, không còn cách nào tránh né được nữa, dù rất e ngại vì kinh nghiệm máu xương của gần chục năm siêu cường quốc Hoa kỳ đã phải ...khốn khổ vì cuộc chiến tranh vô cùng khó khăn , phức tạp ở Iraq. Đối với Hoa Kỳ, đem quân tới một quốc gia khác để xóa bỏ một thể chế của quốc gia Hồi giáo cực đoan mà chiến binh của họ sẵn sàng tiêu diệt bất cứ ai, làm cho đối phương phải kinh sợ, dù họ phải hy sinh đến chiến binh cuối cùng, là loại chiến tranh không thích hợp với Hoa kỳ chút nào cả. Thứ chiến tranh sở trường của Hoa Kỳ là “ chiến tranh quy ước – Conventional war “ , tức là dùng sức mạnh Hải – Lục – Không quân siêu đẳng của mình, đánh tung bưng, ào ạt , thần tốc, đè bẹp đối phương trên những trận tuyến rõ ràng. Loại chiến tranh này đã cho thấy là không có hiệu quả lâu dài ở Iraq, nghĩa là : đánh thắng phe địch ở giai đoạn đầu thì chẳng mấy khó khăn, nhưng vấn đề “ *binh định – pacification* “ lâu dài hầu xây dựng một thể chế mới theo mô hình của thế giới Tây phương từ thành thị đến thôn quê, miền núi... thì coi như bất khả thi... Thế cho nên Tổng Thống Mỹ kiêm Tổng Tư Lệnh quân lực Hoa Kỳ Barack Obama, đành phải can thiệp, nhưng ở mức độ rất hạn chế, chỉ sử dụng không quân đánh phá, tiêu diệt những mục tiêu rõ ràng của quân ISIS man rợ này là chính, trợ giúp cho quân chính phủ Iraq chiếm lại vài vùng đất đã bị chiếm đoạt. Điều đó đã có lúc đạt được kết quả khá tốt, nhưng nghĩ lại : đánh chiếm Iraq hơn chục năm, tốn bao nhiêu sinh mạng, bao nhiêu kẻ tàn tật, bao nhiêu kẻ mắc bệnh ...tâm thần, hoang loạn sau khi từ miền “ *đất chết Iraq* “ trở về, tốn biết bao nhiêu tiền của, nhiều đến nỗi...đều “ *góp sức* “ tạo thành cuộc khủng hoảng kinh tế, tài chính làm *khổ sở, điêu đứng* siêu cường quốc Hoa Kỳ , kéo theo bao nhiêu quốc gia khác trên thế giới rơi vào thảm trạng đó cả chục năm nay, mà mới rút chân ra khỏi vũng lầy chưa xong, thì cái tình hình của đất nước này lại “ *đầu vào đó* “. Nhiều nhân vật chính trị, quân sự của Hoa kỳ cũng như thế giới còn bảo rằng : lực lượng kẻ địch bây giờ hùng hậu , giàu mạnh hơn, có nhiều chiến binh tình nguyện từ các nước Tây phương kéo về chiến đấu, hi sinh cho “ *lý tưởng cao cả, thiêng liêng* “ của họ, đời sống của dân chúng ở cái xứ sở Iraq này còn đau khổ, sót sa, loạn lạc, hận thù... hơn nhiều so với cái thời thống trị độc tài của hung thần Saddam Hussein ngày nào...*

Chuyện chiến tranh Iraq nhắc nhở các nhân vật trong hàng lãnh đạo cũng như dân chúng Hoa Kỳ nhớ lại bài học chiến tranh Việt Nam vốn chưa phai mờ trong trí óc. Cộng sản áp dụng “ *Chiến tranh nhân dân - People’s war* “ kiểu yếu đánh mạnh, lấy nông thôn bao vây thành thị, quân cộng sản – đã được tuyên truyền, nhồi sọ bằng thứ...thuốc độc “ *thiên đường cộng sản* “ , khi yếu thì lẫn lộn với dân, đánh du kích, đánh cò cưa, trường kỳ kháng chiến, khi có cơ hội thì tập trung lực lượng tiêu diệt đối phương một cách tàn bạo, thí quân theo “ *chiến thuật biến người* “ nghĩa là lấy sinh mạng con người đong gấp nhiều lần , với tinh thần cuống tít, tràn ngập, đè bẹp đối phương theo phương cách “ *đánh thắng bằng mọi giá trong chiến trận* “ của lãnh tụ Trung Quốc Mao Trạch Đông cùng Thống Soái Lâm Bưu của Hồng Quân Trung Cộng .. Khi thuận lợi về chính trị, quân sự thì huy động toàn lực đánh những trận liên hoàn nhiều nơi nhiều lúc trong cùng thời gian, kiểu “ *Mùa Hè đỏ lửa 1972* “ hay chiến dịch “ *Tết Mậu Thân 1968* “ tại chiến trường Việt Nam, đánh tung bưng thật nhiều mặt trận. Dù cộng sản có thua đau, chết thảm trên chiến trường, nhưng chúng biết rằng sẽ chiến thắng tại các thành phố đông dân của Hoa Kỳ , làm cho dân chúng tại chính Hoa kỳ cảm thấy... “ *nản lòng, thối chí, phải bỏ đi thôi, ớn quá !* “ xoay ra biểu tình phản chiến tung bưng, hỗn loạn...và mọi sự ra sao thì mọi người đã biết ...

Bây giờ chúng ta thử nhìn lại cái ngày đau thương, thảm khốc **11 tháng 9 - 2001** của đất nước Hoa Kỳ, khó ai mà quên được vì hậu quả tức thời của sự kiện, cũng như hậu quả thảm thê của nó kéo dài cho tới hôm nay : 11 tháng 9 – 2016, tức hơn chục năm sau... Thật khó mà giải quyết vấn đề một cách dứt khoát, mau chóng êm đẹp, dễ dàng...nếu không có sự kiên trì, đồng tâm, quyết chí của Chính Quyền với Quốc Hội, của Dân Chúng với Quân Đội, giữa Cường Quốc Hoa Kỳ với các quốc gia đồng minh, có cùng nghĩa vụ và quyền lợi trong “ *vấn cờ hiểm hóc* “ này...Hôm nay, 11 tháng 9 – 2016, nhiều nhân vật chính trị , quân sự của Hoa Kỳ cũng như thế giới, đã phải lên tiếng : Tiêu diệt lực lượng Hồi Giáo cực đoan ISIS đang ngày càng lớn mạnh không thể chỉ ngậm ngừng, rụt rè, vừa đánh vừa run, bằng cách giới hạn tấn công chỉ bằng không lực, mà phải dùng cả sức mạnh của Lục quân (*land forces*) , ưu thế của phía ta, để đánh diệt chúng bất cứ ở đâu trên mặt đất, trên trận địa, truy diệt chúng bất cứ chỗ nào chúng hiện diện.

Cách đây 17 năm, trận tấn công khủng bố đánh thẳng vào Trung Tâm Chỉ Huy quân sự của nước Mỹ (*Ngũ Giác Đài - Pentagon*) tại Thủ Đô Washington D.C. và Trung Tâm Chỉ Huy Kinh Tế của nước Mỹ và cả thế giới (*World Trade Center*) tại New York City, ngày 11 – 9 – 2001, đã làm rung chuyển, tê liệt nhiều lãnh vực hoạt động của đất nước vĩ đại này, kéo theo những cơn hậu chấn lớn, nhô tại nhiều quốc gia trên thế giới. Ấy là mục tiêu

Toà Bạch Ốc , Trung Tâm Chỉ Huy quyền lực chính trị của Siêu cường quốc Hoa Kỳ đã thoát nạn trong gang tấc rồi đó. Vậy mà hậu quả do trận tấn công khủng bố này cũng đã không thể nào đo lường được. Trước hình ảnh đau thương, kinh hoàng và bất ngờ của trận tấn công khủng bố tàn bạo, dã man, mọi rợ, cố tâm đánh vào những người dân, không phân biệt già trẻ, phụ nữ, trẻ em, không có phương tiện tự vệ, cốt gây ra một tình trạng kinh hoàng khủng

Chiếc máy bay của hãng United Airlines trước khi đâm vào tòa tháp phía nam của WTC

kh khiếp chưa từng thấy đó, ai mà không thấy tâm hồn mình tràn đầy xúc động, đau thương.

Tàn bạo và dã man thật ! Đúng là ...Phương tiện nào cũng tốt hết, miễn sao đạt được mục đích (*La fin justifie les moyens*), mà chỉ những kẻ mang xác con người nhưng tâm hồn là thú dữ mới có thể chấp nhận được. Chỉ những kẻ đó mới có thể chủ trương, trong sự tính toán theo kế hoạch lâu dài là: cho người học lái, rồi cướp máy bay dân sự chở đầy hành khách, lao vào toà nhà cao 110 tầng với 2 cánh tháp bùng cháy, lửa khói cuộn cuộn, cách nhau chừng 18 phút rồi theo nhau tạt cả sụp đổ. Nó chôn vùi trong đồng vật liệu xây

dựng khổng lồ những người đang có mặt, làm việc trong ngôi nhà đó, sau khi hoảng loạn, tuyệt vọng, không cách nào thoát ra khỏi vùng lửa khói dày đặc, nhiệt độ kinh hoàng. Nó cũng chôn luôn 1 Đại Đội (*Company*) lính cứu hoả cùng vị Linh Mục Tuyên Úy của đơn vị này và gần 100 nhân viên cảnh sát đang làm nhiệm vụ cao cả của mình là xông vào chỗ chết để mong cứu sống những người lâm nạn. Anh hùng thay những người đã chết vì muốn cứu nguy kẻ khác ! Cao đẹp thay khi tiếng kêu gọi, cầu cứu vang lên từ chính quyền, các cơ quan địa phương, của dân chúng ở vùng lâm nạn là có hàng chục ngàn người Mỹ thuộc đủ sắc dân, các loại chuyên viên, các ngành hoạt động, thanh niên, phụ nữ từ khắp các vùng lãnh thổ quốc gia đổ xô về New York City, về Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn để góp một bàn tay, một tấm lòng trước cảnh đau thương, tang tóc của đồng bào, của đất nước. Tiền của từ các Công Ty, Hãng Xưởng, cá nhân, gia đình may mắn không ở trong hoàn cảnh đau đớn đó được đổ về Hội Hồng Thập Tự, các cơ quan từ thiện, cơ quan hữu trách để chia sẻ đau đớn, mất mát với số nạn nhân không may mắn, để mau chóng hàn gắn những vết thương chưa biết đến bao giờ mới lành nổi. Trong số này, có một người gốc Việt Nam, di dân từ sau ngày miền Nam Việt Nam rơi vào tay cộng sản, ngày nay thành công trong lãnh vực kinh doanh trên đất Mỹ, đã ủng hộ số tiền 2 triệu Mỹ kim (*thời giá năm 2001*) để góp thêm công sức cứu trợ những nạn nhân và gia đình đau khổ. Đó, một người Mỹ di dân gốc Việt !

Có lẽ luật Trời Đất : trong cái rủi lại hay có cái may để an ủi người ta, như câu tục ngữ ” *Every cloud has a silver lining* ”. Chưa bao giờ tinh thần đoàn kết của nhân dân Mỹ, không phân biệt Đảng phái, Tôn giáo, màu da, sắc tộc, lên cao bằng lúc này ! Những buổi Lễ cầu nguyện, những buổi tập hợp vô cùng đông đảo ở khắp mọi nơi trên đất Mỹ, những lời hô, những bài hát, những lá cờ Mỹ trong tay Cụ già cho đến em nhỏ giơ lên cao đồng loạt trong những bản hùng ca yêu nước... Những dòng nước mắt, những bàn tay che lấy khuôn mặt đang nức nở khóc thương cho các nạn nhân, cho các anh hùng đã hy sinh cho đất nước, vì lòng yêu thương người lâm nạn, đang xúc động bùng lên trong trái tim mỗi người. Đẹp làm sao: hình ảnh một đất nước vĩ đại, văn minh, tiến bộ nhất hoàn cầu nhưng lại chưa bao giờ có được cái tinh thần yêu Tổ Quốc, yêu đồng bào, yêu những người sống chung quanh mình bằng tất cả tâm hồn, con tim như lúc này. Cầu xin Thượng Đế soi sáng cho các vị lãnh đạo, các chính trị gia của đất nước Hoa Kỳ, Quê

Hương thứ hai của tôi, có đủ tài năng, sáng suốt, khôn ngoan để giữ vững và nâng cao tinh thần Yêu Tổ Quốc, thương người chung quanh *mà không phân biệt Đảng phái, tôn giáo, màu da, sắc tộc đó, phân biệt Đảng phái, tôn giáo, màu da, sắc tộc đó, cho đến mãi mãi muôn đời.*

Chưa bao giờ thanh niên Mỹ, nam và nữ, lại có hành động cao cả : quên đi đời sống văn minh vật chất, hưởng thụ cao nhất thế giới để tình nguyện gia nhập quân đội bảo vệ Tổ Quốc và nhân dân, chấp nhận mọi gian khổ cũng như cái chết vinh dự trên chiến trường

- Cận cảnh chiếc máy bay lao vào tòa tháp phía nam -

như giai đoạn này, trong khi tiếng gọi của Tổ Quốc đang kêu tên họ : *hãy đứng lên làm nhiệm vụ cao cả của thanh niên, tuổi trẻ, nữ cũng như nam !* Theo Trung Tướng Cavin, người lãnh trách nhiệm tuyển mộ cho quân đội Mỹ: năm kế đó, số tuyển mộ cho Hải - Lục- Không Quân đều vượt mức: Hải Quân (*Navy*) 46,500 người, Không Quân (*Air forces*) 37,283, Lục Quân (*Land forces*) tuyển mộ và huấn luyện xong 79,500, sẵn sàng tung ra các đơn vị tác chiến vào cuối tháng 9 năm đó. Khoảng 20 ngàn thanh niên sẵn sàng chờ nhập ngũ. Thủy Quân Lục Chiến cần 38,642 thì mới tháng 8-2002 đã có 31,523 ghi danh tình nguyện, số người sẵn sàng làm thủ tục tòng quân rất đông đảo. Số thanh niên nhập ngũ này đa số đã bước vào ngưỡng cửa Đại Học, 4,000 thanh niên đã tốt nghiệp Cử Nhân (*Bachelor*). Nước Mỹ đã trả một cái giá xứng đáng để có được Tinh Thần Yêu Tổ Quốc và Nhân Dân Dân Mỹ cao đẹp như thế này ! Kẻ viết bài này đã từng bỏ trường học ở Hải Phòng khi tiếng súng bắt đầu nổ tại đất Cảng tháng 11 năm 1946 để tham gia kháng chiến chống xâm lăng, bảo vệ Tổ Quốc, đã từng là Sĩ quan của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, với 23 năm trong quân ngũ chống cộng sản, trải qua những bước thăng trầm của Quê Hương , Đất Nước, rồi đi tù cải tạo trên núi trên rừng hơn 12 năm cho nên dễ dàng cảm thông với những thanh niên nam nữ của đất nước Hoa Kỳ. Họ đã chọn con đường dẫn thân phục vụ một cách vô cùng cao đẹp theo tiếng gọi của non sông, Tổ Quốc...

Các Chiến lược gia (*Strategists*) của lực lượng khủng bố quốc tế đã đi một nước cờ táo bạo nhất. Họ đã chủ trương dùng phương tiện tàn bạo, dã man, vô cùng mọi rợ là cướp những chiếc máy bay chở đầy hành khách, rồi dùng những chiếc máy bay đầy người đó thay cho những chiếc hoả tiễn khổng lồ phóng vào

mục tiêu *World Trade Center* , không có tính cách quân sự của đối phương, để cho tất cả hành khách trên phi cơ cũng như những người dân tay không vũ khí để tự vệ, trong toà nhà 110 tầng bốc cháy rồi đổ sụp và chôn vùi tất cả. Nó đau thương, tàn bạo hơn nhiều so với thảm kịch của trận đánh do không quân phát xít Nhật giáng xuống Trân Châu Cảng (*Pearl Harbor*) ngày 14 tháng 8 – 1941 nhằm tiêu diệt lực lượng Hải Quân vùng Thái Bình Dương của Mỹ, khiến cho Hoa Kỳ phải tuyên chiến với Nhật Bản hồi Thế Chiến Thứ 2. Tàu chiến các loại ở Trân Châu

- Chiếc tháp phía tây đang sụp đổ -

Cảng cũng nổ tung, lửa khói mù trời, người chết vô số kể, nhưng là thời kỳ chiến tranh, bên nào cũng cần phải tiêu diệt quân đội đối phương để giành thắng lợi. Kẻ gieo gió tất nhiên phải gặt bão cho nên sau đó Quân Đội Phát-xít Nhật bách chiến bách thắng đã bị đánh gục bằng 2 trái bom nguyên tử của Mỹ ném xuống thành phố Hiroshima, rồi vài ngày sau xuống thành phố Nagasaki. Phát-xít Nhật phải chấp nhận 1 cuộc đầu hàng vô điều kiện (*unconditional surrender*) ... Tiếc thay, bộ máy lãnh đạo chiến tranh của Hoa Kỳ lúc đó (*thực ra chỉ gồm 3 nhân vật : Tổng Thống George W. Bush, Phó tổng thống Dick Cheney và Bộ trưởng quốc phòng Rumsfeld độc quyền lãnh đạo*), sau vụ khủng bố đại quy mô 11 tháng 9 – 2001 bị truyền thông, báo chí coi như không hiểu biết nhiều cho lắm về lãnh đạo thời chiến, hoàn toàn không có kinh nghiệm về chiến tranh Việt Nam, lại không chịu nghe theo những vị cố vấn có tài, nhiều kinh nghiệm cho nên đã đánh mất , xóa tan cái tinh thần cao đẹp nói trên bằng vụ vội vàng đánh chiếm Iraq với rất nhiều lỗi lầm quan trọng về “ *Sách – lược – Policies & Strategies* “. Sau chiến thắng quá dễ dàng, bằng hỏa lực chiến tranh tân tiến nhất thế giới, sức mạnh của Hoa Kỳ đã xóa sổ các căn cứ quân sự, trại huấn luyện của quân khủng bố tại Afghanistan, *tạo được sự cảm thông của Liên Hiệp Quốc, được sự hưởng ứng của đông đảo quốc gia bạn bè, dân chúng trong nước*. Say men chiến thắng, bộ máy lãnh đạo chiến tranh của Hoa Kỳ lúc đó, với tinh thần chủ quan, quá tự tin, công bố cho cả loài người cùng biết và đe dọa cái “ *trục ác quỷ – Axis of evil* “ gồm 3 quốc gia : Iraq , Iran và Bắc Hàn để cho đám này có lý do và thời gian chuẩn bị cấp tốc đối phó bằng mọi thứ vũ khí chiến tranh của thời đại tân tiến ngày nay. Bí mật quân sự và chuẩn bị chiến tranh bằng cách như vậy thì liệu ... ai thắng ai ? Người đứng đầu, lãnh đạo bộ máy chiến tranh Hoa Kỳ lúc đó còn tuyên bố một cách rất là ...thất nhân tâm (*unpopular*) : *ai đứng vào hàng ngũ của ta, là bạn ta. Ai không đứng vào hàng ngũ của ta là kẻ thù của ta, không có lưng chừng đứng giữa...* Trời đất ! Không cần chiến tranh chính trị, chiến tranh tâm lý chi cả ! Bao nhiêu cường quốc, bao nhiêu quốc gia trên thế giới đang còn đứng ngoài xem chừng, coi ra sao trước khi quyết định ! Rồi sau đó chính ta lại phải vận động, lôi kéo người ta giúp đỡ tay chân cho mình thoát cảnh khó khăn, tiên thoái lưỡng nan (*in perplexing situation*

), tiến lên chẳng được, bỏ ra đi cũng không xong như cái cảnh chiến tranh Iraq đã cho thấy... Tuần Báo TIME, tờ báo rất có giá trị, phát hành trong tháng 7 – 2006, đã gọi đó là cái “ *Chính sách ngoại giao kiểu cao bồi – Cowboy Diplomacy* “. Rồi cũng Báo Time, số ra ngày July 17, 2006, ngay ngoài bìa còn viết “ *The End of Cowboy Diplomacy – What North Korea, Iraq and Iran teach us about the limits of going it alone – Sự chấm dứt của chính sách ngoại giao kiểu cao bồi- Bắc Hàn, Iraq và Iran đã dạy chúng ta những gì về cái lần ranh giới hạn để theo đuổi con đường đó một mình.* “ Chẳng qua là do chủ quan, quá tự tin, cứ nghĩ rằng có sức mạnh vượt trội về vũ khí, hỏa lực chiến tranh (*Superiority of firepower*) đánh chiếm được Thủ Đô của địch, kéo cổ mấy bức tượng của hung thần Saddam Hussein xuống cho đám dân phần nộ reo hò, cắm được lá cờ của ta lên đỉnh cao nhất Thủ Đô kể như là hoàn toàn chiến thắng., mọi sự đã xong... Sai lầm quá lớn ! Tướng Mỹ 4 sao, Tư Lệnh chiến trường, Tommy Frank đánh chiếm xong thủ đô Baghdad là xin giải ngũ, về hưu ngay lập tức vì Ông Tướng này biết rõ : *về hưu là Tướng thắng trận oanh liệt, nhưng ở lại mà không có “ chiến lược bình định hữu hiệu – Effective strategy of pacification* “ thì sa lầy là cái chắc vì sức kháng cự của địch về nhân lực, vũ khí, nhất là tinh thần tử đạo của tôn giáo vẫn còn đó, kể như hoàn toàn nguyên vẹn. Ấy là chưa kể sự tiếp viện từ các quốc gia Hồi Giáo lân cận như Iran và Syria chẳng hạn. Hình ảnh của cuộc chiến Iraq, cho

-Chiếc trực thăng cấp cứu khảo sát thiệt hại ở Lầu Năm Góc trong khi lính cứu hỏa chiến đấu với ngọn lửa-

chiến lược, hỏa lực tấn công của phe ta “ một cách thật là rõ ràng, chi tiết mà xưa nay chưa thấy Binh Thư nào của thế giới loài người dạy ta như thế. Đùng một cái, me-sù Vladimir Putin, Tổng Thống “ *bám ghế* “ của nước Nga, cự Trung Tá An ninh, tình báo, của Liên Xô cũ đưa ra kế hoạch “ *Đặt hệ thống vũ khí hóa học của chính quyền Syria dưới sự kiểm soát, tiêu hủy của cơ quan thẩm quyền của Liên Hiệp Quốc* “. Nghe dễ dàng, ngon lành quá ! Phe mình thật thà Ô Kê ! Thế là sự việc lằm lằm bắt đầu được tiến hành theo mọi thủ tục cần thiết, tất nhiên là không thể mau chóng tính theo từng ngày. Cả thế giới ngẩn ngơ... Lão Bashar al-Assad, Tổng Thống của bạo quyền Syria có thêm thì giờ giết tiếp quân nổi dậy, giết luôn cả dân chúng trong vùng lửa đạn, giết bất cứ ai không đứng dưới cờ của hắn...bằng vũ khí tối tân từ Nga, từ Iran...đổ vào. Chính quyền của hắn càng thêm vững mạnh, những phương tiện chuyên chở của phe hắn ngày đêm “ *di tản chiến thuật* “ những gì là quan trọng của cái kho tàng vũ khí hóa học không lồ, chìm nổi, đưa sang các quốc gia đồng minh kề cận của hắn như Iran, Lebanon.... Me-sù Putin, Tổng Thống Nga, xoa tay lằm lằm “ *Thế là cái vụ dọa dẫm tấn công vũ bão, chớp nhoáng, kinh hoàng kiểu cộp giấy, hung hăng... tịt ngòi, mai một cứ việc thoải mái, vô tư mà dọa tiếp ! Đâu có đưa nào sợ nữa ! Biết đâu mình (Putin) lại chẳng lượm được cái giải Nobel Hòa Bình vì đã ngăn chặn được cuộc chiến tranh có thể là rất kinh khủng sẽ nổ ra trên cái xứ Syria của lão Bashar al-Assad ”*, với sự dụng dẫu của nhiều quốc gia có quyền lợi, trách nhiệm trên cái xứ sở này rồi bỏ lan ra những quốc gia khác quanh vùng... Nói thực ra thì “ *phe mình* “ cũng ớn việc can thiệp vào cái xứ...Hồi giáo Syria này lằm chớ phải không đâu, dù là chỉ can thiệp khơi khơi nặng tính chất hù dọa, răn đe, chớ đâu có can thiệp đàng hoàng, có đầu có đuôi hòng xóa sổ luôn chính quyền độc tài của lão Bashar al-Assad, giương ô dù che đỡ cho phe nổi dậy thành công, hầu mang lại Dân chủ, Tự do cho cái xứ sở này. Nói cho vui vậy thôi, chớ sức mấy mà Tự do, Dân chủ ở cái xứ này ! Phe nổi dậy ai cũng thấy là tùm lum, tà la đủ thứ trên đời trong đó, có cả Taliban, al-Queda khủng bố thứ thiệt trong đó. Nếu phe nổi dậy có thắng chẳng nữa thì cũng chỉ thay chế độ độc tài Al – Assad của phe hồi giáo Shiite bằng một thứ hồi giáo khác của phe Sunni, mà thế giới Dân Chủ Tây Phương, Âu Mỹ cứ nghe thấy cũng đủ rụng rời chân tay, sồn da gà và luôn cả tóc

tới lúc này (2016) vẫn còn làm cho *Quốc Hội và dân chúng* của Siêu cường quốc Hoa Kỳ chúng ta lo ngại, chia rẽ trầm trọng về quan điểm của chính quyền Tổng Thống Barack Obama là phải tấn công hạn chế, ít ngày, không sử dụng Lục Quân (*land forces*) đánh vào chế độ độc tài, toàn trị, bạo tàn Bashar al-Assad ở Syria để bảo vệ an ninh, quyền lợi, ngôi vị lãnh đạo thế giới tự do, dân chủ của Hoa Kỳ, uy tín của Liên Hiệp Quốc, để cứu dân chúng xứ này đang bị giết hại một cách bạo tàn, ác độc khủng khiếp... Trước khi đánh nhau kiểu...nhà giàu, phía ta đã “ *loan báo cho thế giới loài người, cho địch quân biết rõ mọi kế hoạch, chiến thuật,*

gáy. Thành ra, nói đi, nói lại, cuộc chiến ở Syria chỉ là một cuộc tranh giành quyền lực giữa 2 phe Hồi giáo, muốn áp đặt một thứ thể chế chính trị trái ngược hẳn với thế giới Tây phương vốn được coi là thành trì của Tự do, Dân chủ...

Trở lại chuyện Iraq : đối phương tuyên truyền, vận động dân chúng, lớn bé già trẻ : hi sinh tất cả – kể luôn mạng sống – để chống xâm lăng, bảo vệ Tổ Quốc, mất Iraq là mất luôn thế giới Ả Rập, tiêu luôn Hồi Giáo... Thế cho nên chiếm Thủ Đô Baghdad đã được cả chục năm rồi, tóm cổ hung thần Saddam Hussein, cho... *đi luôn một lèo, không bao giờ trở lại*, bầu cử, thành lập Quốc Hội, chính phủ đủ thứ mà sau đó, ngay tại Thủ Đô Baghdad của địch ta đã chiếm, mà bảo vệ an ninh chưa nổi, bình định chưa xong, luôn phải tăng thêm quân chiến đấu, nhưng hàng ngày vẫn đánh nhau khắp nơi, người chết ngày càng nhiều cả phía địch lẫn phía ta. Đời sống của dân chúng Iraq điều linh khôn khổ, kẻ nào có súng đạn trong tay cho sống thì sống, bắt chết thì chết. Nói chi đến bình định (*pacification*), thiết lập an ninh ở ngoài Thủ Đô, những địa phương xa xôi, núi rừng khác: Phía Bắc Thủ Đô thì Samara, Tikrit, Kifri, Halahja, Kirkuk, Arbil, Mosul ; Phía Nam thì Karbala, Babylon, Hindiyah, Najaf, Sukkar, Rifa, Nasiriya, Basra, Zubayr, Rumelia, Umm Qaar, có chỗ nào yên đâu ? Đánh nhau ngày thêm ác liệt. Mỗi địa phương có một Lãnh tụ tôn giáo lãnh đạo, chỉ huy. Quân nó chết thì nó đào lỗ chôn xuống là xong. Dân nó chết thì nó khiêng xác đi biểu tình, khích động tinh thần tử đạo, Thánh chiến. Lính của ta chết, phải đem xác về quê hương trao lại cho thân nhân, gia đình. Những hình ảnh cao cả hay đau thương này diễn ra bao nhiêu lần, năm này, tháng khác thì dân nào chịu nổi mà chẳng hóa điên, đần khùng, nhất là họ đã dễ khùng sau cuộc chiến thâm ở Việt Nam ... Nó hi sinh 1 tên, nó càng tin rằng được về với Đấng Chí Tôn của nó. Thế là : với cái xe chở bom, chúng đủ làm phía ta và bạn bè mất tiêu cả chục mạng. Ta đi tuần tra ban ngày, đúng là những mục tiêu rõ ràng cho chúng nó lén núp bắn tỉa. Ban đêm thuộc về chúng nó ở bất cứ nơi nào. Nó chỉ cần 1 trái đạn đại bác của ta bắn không nổ , cải biến đi chút ít, ban đêm đem tuồn vào bên hông đường đi (*không đào bới trên mặt đường nham nhở như hồi Việt Cộng Vi Xi ở Việt Nam*). Đoàn xe của ta đi lọt vào ổ tử thần là chúng nó, từ xa, cho nổ bằng nhiều cách tân tiến của thời đại ngày nay. Thế là ta mất ít nhất 1 xe bọc sắt và 1 số chiến binh trên đó. Bom mìn tới lúc này thì nó không thiếu vì đã được chuyển vận từ bên kia biên giới đổ sang. Bây giờ phía ta “ *phát minh* “ ra chiến thuật mới : để xe bọc sắt nằm đó, di chuyển, tuần tiễu, tìm địch bằng chân, đi bộ để bớt thiệt hại nhân mạng ...Nghĩa là sức mạnh về vũ khí chiến tranh của ta bị loại bỏ đi 1 phần. Vụ này rõ ràng là ta đang mạnh, thật mạnh, bỗng thụt xuống bằng đầu, ngang vai với nó. Các chiến hữu của ta tinh thần chiến đấu rất cao, súng đạn đầy mình, hỏa lực mạnh gấp chục lần, sức mạnh yểm trợ bằng không quân, pháo binh tân tiến, hùng mạnh gấp trăm lần chúng nó, mà đành bó tay vì biết đánh ai ? Đánh vào đâu ? Chúng nó ở chỗ nào ? Có chiến binh của ta uất ức, phát điên lên khi nhìn thấy đồng đội “ *bỗng dưng* “ chết gục, máu me đầy mình, nhưng biết làm sao bây giờ ? Thế là...tội ác chiến tranh ở đâu bỗng dưng kéo đến không tài nào kiểm soát nổi...Dân chúng trong nước ngày càng mất lòng tin vào cái “ *Chiến thắng không tưởng – Utopian victory* “ đâm ra phản chiến ngày càng đông – lại muốn tái diễn kiểu chiến tranh Việt Nam – nếu tình trạng kéo dài thêm nữa, tuyển lính không ra , nhất là Lục Quân, dù tiền thưởng đầu quân, lương bổng, phụ cấp tăng lên gấp bội. Đã có đơn vị, Sĩ Quan chỉ huy bất tuân lệnh lên đường sang chiến đấu tại Iraq. Thà đi tù còn hơn nhẩy vào **cuộc chiến không có chính nghĩa, phi lý, vô ích cho nền an ninh, cho quyền lợi quốc gia, hao tiền, tốn bạc của dân đóng thuế, đâm ra cắt đầu xén đuôi làm cho an ninh trong nước, đời sống dân chúng đảo lộn, nếu không muốn nói đến những tiếng... khổ sở, làm than...** Đem chiến tranh vào Afghanistan thì nhân dân của ta còn hiểu được vì tinh thần cả quân đội lẫn dân chúng Hoa Kỳ đang bừng bừng dâng lên sau trận tấn công khủng bố kinh hoàng của địch đánh thẳng vào đất nước Hoa Kỳ vĩ đại, ngày 11 tháng 9 -2001, bằng chiến thuật lạ kỳ, chưa từng thấy trong “ *Binh thư – War manual* “ kim cổ, là dùng máy bay dân sự, chở đầy hành khách lao thẳng vào mục tiêu mà cả thế giới loài người đều biết vì tính cách quan trọng , lẫy lừng của những nơi đó, biến những nơi này thành biển lửa kinh hoàng... Các cơ sở hạ tầng, cầu cống suy sụp, đổ nát, chết người, thiên tai bão lụt tàn phá nhiều nơi, không đủ phương tiện cứu chữa kịp thời, nạn cướp bóc, giết người xảy ra nhiều nơi, tội phạm công khai bắn nhau với cảnh sát vì lực lượng cảnh sát không đủ mạnh để trấn áp, đáp ứng kịp với sự bùng nổ của bạo lực, nhưng tiền bạc lại đổ vào cái...lỗ hồng Iraq và Afghanistan (*tưởng đã yên từ hồi nào*) hết trơn mất rồi cho nên mọi sự phải đợi đó, từ từ rồi sẽ giải quyết sau....Chính cuộc chiến Iraq đã làm hao tổn, suy yếu sức mạnh vô địch của Hoa Kỳ ngay trên chiến trường Afghanistan. Cho tới bây giờ, cả chục năm sau mà đã yên đâu ! Đất nước Hoa Kỳ vĩ đại của tôi bị điều đứng khổ sở, sự đoàn kết thân thương trên chính trường, trong xã hội đã...*đội nón ra đi* cùng với bao nhiêu khổ sở, rắc rối trên đời, do cuộc khủng hoảng kinh tế, tài chánh bao năm nay, một phần cũng bởi 2 cuộc chiến tranh đồ tiền, đồ bạc, đồ sinh mạng con người vào 2 cuộc chiến kinh hoàng ở Afghanistan và Iraq ! Cuộc chiến Iraq là không đáng có, nhưng lại quá tốn kém về mọi thứ cần thiết cho một cuộc chiến tranh, trước cái nhìn của nhân dân Hoa Kỳ. Nó không phải là cuộc chiến ...bảo vệ Tổ Quốc, mà phải đem quân viễn chinh đi đánh nước người bằng một đạo quân đông đảo, hùng hậu, đòi hỏi những khoản chi phí chiến tranh khổng lồ... Thời gian trước đó, cuộc sống người dân... “ *ngon lành* “ biết bao, an bình xã hội đẹp đẽ quá trời kia mà... Người kế sau, đem

quân đi đánh Afghanistan cũng đã là một gánh nặng, lắm khó khăn, lo cho xong từ gốc tới ngọn cũng là cả một vấn đề không phải dễ dàng., nhưng người dân còn hiểu được, sau biến cố kinh hoàng của ngày đau thương 11 tháng 9 – 2001. Cuộc chiến Iraq tạo thêm gánh nặng khổng lồ về vật chất cho quốc gia, cho tinh thần quân sĩ, cho tâm lý của nhân dân Hoa Kỳ. Cuộc chiến đó, theo với thời gian kéo dài, bị coi như ” *hết thuốc chữa* “... Vị Tổng Thống kế nhiệm chỉ còn biết: phải tính chuyện rút chân ra khỏi 2 vũng lầy đó, nhưng rút thế nào cho coi được chớ đừng “ *rút chân bằng mọi giá* “ như kiểu ở Việt Nam... Thế giới chê trách là ta đơn phương xâm lăng Iraq một cách ấu tã, với những lý do thay đổi quanh co dối trá, đối xử vô nhân đạo đối với tù binh, quân địch, giết hại dân lành, tàn phá nhà cửa, phố xá, xóm làng... cùng bao nhiêu chuyện phũ phàng của thời chiến tranh... Thế là quân - dân của cái đất nước

Iraq khốn khổ này càng thêm phần nộ, liều mạng chống xâm lăng; Có chết cũng sẽ về với Đảng này, đảng nọ của những người cuồng tín nhất thế giới, loài người... Nếu không gây ra chiến tranh, đem quân viễn chinh và bom đạn đến thì ở đây đâu có cảnh tang thương, rối loạn cho tới bây giờ ! Lý do để tạo ra chính nghĩa (*just cause*) cho cuộc tấn công, đánh chiếm quốc gia Iraq tìm hoài không ra, lúc thì bảo... nó có vũ khí tàn sát tập thể, tìm không thấy, lại bảo bởi nó có liên hệ với khủng bố, chứng minh không được, lại xoay ra bảo: tấn công để giải phóng

- Hình ảnh Iraq trong chiến tranh -

ân tộc Iraq. Dân Iraq nào đại đột muốn được giải phóng bằng cái cảnh chết chóc, tan nát, chạy loạn kinh hoàng như

cả chục năm nay... Chính ngay thủ đô Baghdad, nơi được bảo vệ tốt nhất mà phóng viên chiến trường của các báo lớn hàng đầu thế giới, trong đó có Báo Time cũng phải viết ngay ngoài bìa “ *Baghdah là cuộc sống trong địa ngục – Iraq đang dần từng bước đi vào nội chiến.* “. Hai anh Iran và Bắc Hàn được thế lên mặt làm cao, không coi Ông Liên Hiệp Quốc, Ông Huê Kỳ ra cái gì cả. Nó tuyên bố, tuyên cha : Ta không lo sản xuất vũ khí nguyên tử thì mai một “ *chúng nó* “ chơi màn oánh phủ đầu (*Preventive attack*) lúc ấy đưa cái mạng cù ra mà đỡ như thằng Saddam Hussein hay sao ? Cựu Đại Tướng Tổng Tham Mưu Trường

- Dân Iraq chạy loạn ...-

Quân Lực Hoa Kỳ, lúc ấy đang giữ chức vụ Bộ Trưởng ngoại giao Colin Powell góp ý với ngài Tổng Thống trước khi đánh Iraq theo hiểu biết và kinh nghiệm của một Tướng giỏi hàng đầu của quân đội Mỹ Tướng giỏi từng giữ chức vụ cao nhất trong quân lực Hoa Kỳ lại giỏi luôn về chính trị và ngoại giao, đang làm Bộ Trưởng Bộ ngoại giao thì không giỏi, không đúng làm sao được ! Thế mà ngài Tổng Thống gạt phắt đi, lại còn “ *xài xể* “ cho một mách, làm cho Bộ Trưởng ngoại giao, cựu Tổng Tham Mưu Trường quân lực Hoa Kỳ...buồn muốn chết người, nhưng đành phải tuyên bố cho cả thế giới cùng nghe :” *Tôi đã từng ra lệnh cho toàn thể quân lực Hoa Kỳ : Hải, Lục Không Quân phải tuyệt đối tuân lệnh của tôi thì nay tôi cũng phải tuyệt đối tuân theo vị Tổng Thống kiêm Tổng Tư Lệnh quân đội Hoa Kỳ, nhưng hết nhiệm kỳ 1 của ông, tôi sẽ xin về nghỉ...* Rồi đến ông Tướng Mỹ 4 sao gốc Nhật Bản, Eric Shinseki, Tham Mưu Trường Bộ Binh Hoa Kỳ trình với Tổng Thống : “ *Số quân Tổng Thống định sử dụng để đánh chiếm Thủ Đô Baghdad thì kể như xong rồi, ta sẽ thắng dễ dàng, nhưng Tổng Thống đã có sẵn vài trăm ngàn quân nữa để làm công việc bình định, kiểm soát an ninh (Pacification & Security control) lâu dài ở cái xứ sở đó chưa ?*” Ngài số 1 không trả lời được, bèn nổi sùng lên và “ *xạc* “ cho ông Tướng 4 sao gốc Nhật này 1 trận vì làm cho ông “ *mất hứng* “ đang hăng máu , muốn đánh ngay Iraq, chiếm thủ đô Baghdad, nắm cổ...thằng Saddam Hussein cái đã, mọi sự tính sau .. Thế là ông số 1 Nhà Trắng cho ông Tướng 4 sao gốc Nhật tài giỏi này (*không giỏi mà gốc Nhật, xứ sở đã ăn 2 trái bom nguyên tử lại lên tới Tướng 4 sao Hoa Kỳ*) “ *về nhà ngồi chơi soi nước* “. Bộ trưởng quốc phòng Rumsfeld, một nhân vật không có kinh nghiệm nào về chỉ huy, lãnh đạo chiến tranh, lại rất ...hung hăng trong việc

tấn công Iraq, mặc dầu đã được một số Tướng lãnh khác khuyên can là không nên tấn công Iraq vào lúc này. Trong bản tuyên bố ngày 15 – 4 – 2006, Tổng Thống đương nhiệm lúc đó bác bỏ thẳng thừng mọi yêu cầu đòi ông Rumsfeld phải từ chức và còn ca ngợi : Ông Rumsfeld có *tài lãnh đạo vững chắc trong những năm ở Ngũ Giác Đài* . Một loạt 6 Tướng hoi hưu khác đã lên tiếng chỉ trích ông Rumsfeld về sự lãnh đạo cuộc chiến của Hoa Kỳ tại Iraq bất chấp mọi ý kiến của các Tướng lãnh có nhiều kinh nghiệm về chiến tranh xa gần... Trung Tướng John Riggs hoi hưu, đã chỉ trích sự lãnh đạo của “ *giới dân sự - không biết gì về chiến tranh* “ tại Ngũ Giác Đài. Tướng hoi hưu Anthony Jinny tiếp tục lên tiếng chỉ trích nhân vật Rumsfeld, nhà lãnh đạo chiến tranh “ *tay mơ* “ đang lãnh đạo cuộc chiến tranh... không bình thường, ác liệt tại cái xứ Hồi giáo này. Ông Rumsfeld, với sự ủng hộ của ngài Tổng Thống, trên các phương tiện truyền thông, đã kịch liệt đả kích các Tướng lãnh yêu cầu ông từ chức để nhường chỗ cho một nhân vật xứng đáng, thích hợp với vị trí lãnh đạo khó khăn này. Rumsfeld cương quyết... bám trụ, không từ chức và biện luận rằng : Nếu trong số hàng ngàn Tướng lãnh Hải – Lục – Không quân của Hoa Kỳ , chỉ có vài Tướng Lãnh đòi hỏi, mà Bộ trưởng quốc phòng lại từ chức thì ... bộ máy lãnh đạo chiến tranh của “ *Siêu cường quốc này* “ còn ra cái gì nữa; Nó sẽ giống như cái đèn kéo quân của con nít thôi, chớ còn chi nữa ! Tai hại thật ! Thất bại, sai lầm ghê gớm ở Iraq cũng ... giết luôn phe ta trong cuộc chạy đua vào Tòa Bạch Ốc 2008. Ông nào của phái “ *nhà ta ra ứng cử cũng đều bị coi như...*” *Đường xưa lối cũ* “ của ngài Tổng Thống (*chớ không phải của nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ !*)

....

Dem quân đội viễn chinh đi đánh chiếm một quốc gia dù nhỏ bé cũng không dễ dàng. Lịch Sử Việt Nam chống xâm lăng Trung Quốc cả ngàn năm đô hộ đã chứng minh điều đó. Dân tộc Việt Nam nhỏ bé với chính nghĩa bảo vệ Tổ Quốc, được lòng dân, khí hậu, lãnh thổ quen thuộc của mình (*thiên thời, địa lợi, nhân hòa*) đã giành được 900 năm độc lập kể từ năm 939, sau trận đánh thắng vẻ vang oanh liệt của Danh Tướng Ngô Quyền trên sông Bạch Đằng là thế đó ! Nếu phe ta “ *chịu khó học bài, nghiên cứu sơ sơ* “ về ... ngón nghề của bọn cộng sản Hà Nội xâm lăng, đánh chiếm Nam Việt Nam thì Iraq đâu đến nỗi thê thảm, tùm lum như bây giờ. Cộng sản tuy dốt nát, răng hô, mã tấu, nhưng thí mạng cùi, nó đánh miền Nam không bằng sự hiện diện liêu, công khai của quân chiến đấu ngoại quốc (*chống xâm lược bảo vệ Tổ Quốc kia mà*), đánh từ chung quanh dồn về Thủ Đô, chiếm xong Tỉnh nào, lập tức nó có “ *Ủy Ban Quân Quản – Committee of military administration* “, dùng quân đội chính quy hay quân chủ lực địa phương, dân quân, du kích cai trị ngay, từ tỉnh xuống Huyện, Xã, Thôn, dưới sự lãnh đạo của Đảng Ủy cấp Tỉnh , Huyện, Chi Bộ ở Xã. Chúng nó bằng mọi cách tịch thu, gom hết các loại vũ khí cá nhân, vũ khí cộng đồng của quân đội Nam Việt Nam để lại. Các lực lượng nhân sự có khả năng kháng cự, nổi loạn sau này như Sĩ Quan quân đội , Bảo An, Cảnh Sát, Cán Bộ Đảng Phái chính trị đều bị công an địa phương lừa đi tù cải tạo trên rừng, trên núi mùt mùa lệ thủy. Hạ Sĩ Quan ít nguy hiểm hơn thì trình diện, học tập tại địa phương ngăn ngày rồi trở về lao động sản xuất, do công an Phường, Khóm, Xã, Thôn kiểm soát. Sĩ Quan đã giải ngũ tuy không phải đi cải tạo kiểu trên, nhưng bị kiểm soát chặt chẽ, khi có biến động nguy hiểm như ngày 27 – 2 – 1979, Trung Quốc xua quân đánh phá 6 Tỉnh Miền Bắc để “ *dậy cho cộng sản Hà Nội 1 bài học* “ thì lập tức ngày hôm sau, 28 tháng 2 – 1979, tất cả Sĩ Quan đã giải ngũ, a-lê hấp ! Lên xe bịt bùng ! Xe chở đi đâu không biết ! Khi nhảy xuống đất thì thấy hóa ra mình cũng đi tù cải tạo như ai... Đó ! Muốn xâm lăng, đánh chiếm thì ít nhất cũng phải có... *phương pháp, kế hoạch đánh chiếm và bình định* như thế ! Bớ đũa nào cựa quậy, chống phá, nổi loạn được nữa. Bởi thế, dù cho hầu hết dân chúng miền Nam Việt Nam đều căm thù, ghê tởm bọn cộng sản Hà Nội xâm lăng, đánh chiếm, khổ sở trăm đường, mà mấy chục năm rồi có ai làm gì được chúng nó đâu. Ai bỏ nhà, bỏ cửa chạy lầy người, trốn cách nào, vượt sông, vượt biển thì vượt, còn không, thì đành ở lại chịu sống trong cái nhà tù vĩ đại, khổng lồ của chế độ cộng sản, ngày đêm nghe mấy cái cột đèn đường phỏ than thở : “ *Cũng muốn đi quá mà đi không được !* “.

Thảm kịch xảy ra ở New York City mà thôi, cũng đã thấy đau thương, thảm khốc hơn nhiều. Bao nhiêu gia đình tan nát, vợ mất chồng, Mẹ mất con, những em bé, chỉ sau 1 thời gian ngắn ngủi kinh hoàng, không bao giờ còn thấy Cha, thấy Mẹ... Những buổi cầu nguyện tại nhiều quốc gia trên thế giới sau đó cũng thấy thật nhiều nước mắt cảm thương. Trận tấn công khủng bố ngày 11 tháng 9 – 2001 tại nước Mỹ đã đem thế giới loài người văn minh, tiến bộ sát lại với nhau để bảo vệ sự sống, bảo vệ tự do, an bình, hạnh phúc, Muốn được như thế, các quốc gia, dân tộc văn minh tiến bộ, yêu chuộng tự do bắt buộc phải đoàn kết với nhau để chống lại, để tận diệt phong trào, lực lượng khủng bố quốc tế. Chúng nó , bằng nhiều cách, đã hiện diện ở khắp nơi, lúc này ít nhất cũng tại gần trăm quốc gia, đã được cơ quan an ninh xác nhận. Chúng không từ một ai chống lại chúng, hay không chấp nhận đi theo con đường man rợ, khủng khiếp, quái đản của chúng.

Trong thảm kịch xảy ra tại New York City, có 80 quốc gia trên thế giới đã có những công dân của mình bị chết trong đó, không chết dưới đồng vụn nát của toà nhà cao tầng thì cũng chết trong mấy chiếc phi cơ bị bọn khủng bố

dùng làm phương tiện để lao vào toà nhà danh tiếng ở New York, ở Ngũ Giác Đài... với mộng ước tàn phá tới đa đất nước vĩ đại này.

Đây không phải là lần đầu tiên, mà đến lúc xảy ra biến cố này, đây là lần thứ 19, bọn khủng bố quốc tế man rợ nhắm đánh vào những cơ sở thuộc nhiều lãnh vực của Hoa Kỳ ở khắp mọi nơi trên thế giới, nhưng lần này là những xô nước xối mạnh vào cái thùng nước đã tràn đầy, khiến cho nước Mỹ, một đất nước hùng cường nhất hoàn vũ ngày nay, chính quyền, quốc hội và nhân dân Mỹ không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Nước Mỹ, nhân dân Mỹ, với sự đồng tình của thế giới văn minh, tiến bộ, nhất định phải tuyên chiến diệt trừ lực lượng khủng bố quốc tế man rợ này với bất cứ giá nào, dù cho thời gian không thể nào mau chóng, ngắn gọn. Tuy nhiên, mọi chuyện đã, đang và sẽ xảy ra với thành quả tốt đẹp, hay hậu quả tai hại, thảm khốc ... còn do sự tài ba, sáng suốt của các nhà lãnh đạo Hoa Kỳ tại Tòa Bạch Ốc , tại lưỡng viện Quốc Hội, cũng như sự cộng tác chặt chẽ của toàn thể nhân dân Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ...Có như thế mới đủ sức mạnh để lôi cuốn các quốc gia đồng minh khắp nơi trên thế giới cùng đứng chung hàng ngũ với cường quốc Hoa Kỳ trong...chiến dịch tận diệt lực lượng Hồi giáo cực đoan, công tín ISIS đang bị coi là mối đe dọa kinh khủng nhất cho loài người tiến bộ, văn minh.....

San Diego - California

Phan Đức Minh